

ner ikke, at denne Betænelighed kan være tilstede her, hvor der jo netop er Tale om en Bemyndigelse til at gaae frem paa en mildere Maade. — Den samme ærede Forslagsstillers Ændringsforslag under Nr. 2 kan jeg heller ikke anbefale. Der indeholdes ganske vist i det en Bestemmelse, som i og for sig maaskee kunde være hensigtsmæssig, skjøndt jeg ikke tror, at den er nødvendig; det er en udtrykkelig Lovhjemmel for, at man ved Forlig kan give en vedtagen Bøde Virkning i Gjentagelsestilfælde, som om denne Bøde var ifjendt ved Dom. Det er imidlertid en Regel, som ogsaa nu gennemføres og paasees gennemført; den har sin Hjemmel i Praxis og har vist saa mangfoldige Mærk Hævd for sig, at jeg ikke tror, at den i og for sig nu trænger til Lovhjemmel, hvorimod jeg villig skal indrømme, at den oprindeligt kan have krængt dertil. Hvad der imidlertid gjør, at jeg ikke kan anbefale Ændringsforslaget under Nr. 2, er den, som det forekommer mig, vilkaarlige Begrændsning af Dommerens Bemyndigelse til at modtage Forlig, idet den ærede Forslagsstiller ikke vil tillade ham at gaae under Minimum af den fastsatte Bøde. Dette forekommer mig i og for sig unaturligt, naar man paa den anden Side tillader ham at afslutte Sagen med en Advarsel. Naar han kan slutte Sagen uden nogenstomhelst Bøde, veed jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa skal give ham Bemyndigelse til at slutte Sagen med Er læggelsen af et Bødeløb, der er under det fastsatte Minimum. Fremdeles maa jeg gjøre en anden Indvending, forsaavidt jeg opfatter Forslaget rigtigt, og dets Mening er, at denne Bemyndigelse til at afslutte Sagen med en Bødes Er læggelse kun skal gjælde med Hensyn til Bødefager, og at der ved Bødefager forstaaes saadanne Sager, hvor ingen anden Straf er fastsat end Bøder. Kan nemlig Politidommeren i Genhold til den første Deel af Paragraphen afslutte en Sag, i hvilken der kan ifjendes Fængselsstraf, med en Advarsel,

seer jeg ikke, hvorfor han ikke skulde kunne slutte den med en i Mindelighed erlagt Bøde. Dette vilde være en i mange Tilfælde heldigere og hensigtsmæssigere Afgjørelsesmaade, og har man overladt til Dommeren at lade en Sag falde uden nogenstomhelst Bød, seer jeg ikke, hvorfor man ikke skal betro ham ogsaa at kunne lade den falde mod en frivilligt erlagt Bøde. — Til disse Bemærkninger skal jeg paa Sagens nuværende Standpunkt indskrænke mig.

Somme: Det er kun en enkelt lille Bemærkning, jeg skal tillade mig med Hensyn til § 31. Jeg havde ikke troet, at der kunde være Spørgsmaal om, at de i dette Lovforslag omhandlede Udgifter skulde kunne falde ind under de Udgifter, der hidtil ere medgaaede til Delinqventvæsenet, ligesom jeg nu ogsaa med Fornøielse hørte af den ærede Justitsminister, at det slet ikke har været Tanken. Men da der igaar af den ærede Ordsvører blev udtalt en Tvivl om, hvorvidt dog ikke saadanne Udgifter kunde falde ind under Delinqventomkostninger for Flækkernes Vedkommende, vil jeg tillade mig ogsaa med Hensyn til de bornholmske Kjøbstæder ret meget at bede om, at Redactionen af Paragraphen maatte blive en saadan, at der ikke kunde opstaae nogen Tvivl i saa Henseende. De bornholmske Kjøbstæder have nemlig med Hensyn til Delinqventfager Fællesskab med Landet; de have hidtil ikke med Hensyn til Delinqventvæsenet havt specielle Udgifter, men Udgifterne ere gaaede af den fælles Amtsterepartitionsfond, og jeg vil derfor, som sagt, ret meget bede om, at Redactionen maa blive saadan, at al Misforstaaelse undgaaes. — Da jeg har Ordet, skal jeg tillade mig endnu at henlede Opmærksomheden paa et andet Punkt i § 31. Der er nemlig i denne Paragraph Tale om under visse Omstændigheder at udskrive extraordinære Beløb henholdsvis af Kjøbstæderne eller Amtet, og at udskrive dem uden Samtykke fra disse